

L'ESCENA DE L'ALCALDE

de Barcelona rebent la nota de les mans del president del Govern d'Espanya per a la qual se'ns cedeix el castell de Montjuïc m'ha fet pensar força aquests dies. En primer lloc per la gran impostura que la imatge representa: el castell va ser cedit pel general Franco a l'alcalde Porcioles fa quaranta anys i, de fet, en el registre de la propietat el castell ja consta a nom de l'Ajuntament de Barcelona. El que calia fer era reclamar el retorn d'un edifici que és dels barcelonins, perquè en ell hi ha el resum de les nostres glòries i dels nostres desastres: des de la batalla de Montjuïc de la guerra dels Segadors, guanyada a les tropes espanyoles i tan ben retratada als dietaris de la Generalitat, dia per dia (no us podeu perdre la descripció de la intervenció decisiva de les dones en la batalla), passant pels bombardejos d'Espartero fins al procés per l'atemptat del carrer dels Canvis Nous o l'afusellament del president Companys, entre tants d'altres. El castell és nostre i ja està. La resta és ocupació i prou.

Ara, de la fotografia estant, i mirant d'abstraure'm de l'inevitable to electoral que tot agafa setmanes abans d'uns comicis, el que m'ha vingut al cap és Madrid. M'he imaginat el nostre alcalde aterrant a la nova terminal de l'aeroport de Barajas, la

LECTURES POLÍTiques

▶ ANTONI VIVES

L'alcalde a Madrid**píndoles**

«**IBERIA** va ser un invent català. I ara és la mateixa Iberia la que no ens **DEIXA** tenir un **AEROPORT** que cobreixi amb la dignitat mínima la necessitat d'una **CIUTAT** com Barcelona»

famosa T-4. Me l'he imaginat pensant el la gran operació de màrqueting que la T-4 ha representat per a la capital d'Espanya. Finalment, Madrid té una porta que ens duu al cel: *de Madrid al cielo*, ens deien sempre. Doncs ara ja tenen la porta i ens l'han venuda fins a l'esgotament. L'he vist dins del cotxe oficial sortint de la zona VIP, i pensant en la zona VIP de l'aeroport del Prat. El cotxe oficial agafa la M-40, o potser la 50, per anar circulant en direcció al palau de la Moncloa. Abans de sortir del recinte de

l'aeroport, procés que demana un quart d'hora de circulació a bona velocitat, els cartells anuncien que el dia 2 de maig, data assenyalada com a poques per als espanyols i per als madrilenys, però que no ens diu res de res als catalans, el metro arribarà a la T-4. És com dir que podrem agafar el metro per anar fins a Nova York. I l'alcalde de Barcelona deu pensar en la sort que tenen els madrilenys d'haver avançat tant. Al cap i a la fi, Iberia va ser un invent català. I ara és la mateixa Iberia i tot el que en penja

«**MADRID** va ser pensada nacionalment, sabent que havia **D'APROFITAR** la democràcia i els anys de la **PAU** veritable per fer un salt cap endavant que la **DISTANCIÉS** de Barcelona»

píndoles

que no ens deixen tenir un aeroport que cobreixi amb la dignitat mínima la necessitat d'una ciutat com Barcelona.

En direcció a la Moncloa, l'alcalde passa per túnels i *Scalextrics* de tota mena; salta marjals, travessa barris i toca fires i centres de convencions. Hi veu les seues de grans companyies renascudes a redós de les grans privatitzacions de fa uns quants anys. Privatitzacions que han tingut com a grans beneficiàries i facilitadores les entitats financeres enfortides a

costa d'absorcions de grups perifèrics. Ens queda la Caixa i el Sabadell, pensa l'alcalde, però queda impressionat per la potència del que veu. De mica en mica, l'alcalde es va fent petit. Pensa en la visió dels que van projectar el Madrid d'avui dia. Van pensar gran, molt gran. Es consola pensant que la ciutat ha crescut malament, que els entorns de Madrid són molt lletjos i que els barris no fan ciutat. Però li és inevitable constatar que Madrid ha esdevingut finalment capital d'Espanya, una capital integral: històrica, política, econòmica, administrativa, cultural. Madrid va ser pensada nacionalment, sabent que havia d'aprofitar la democràcia i els anys de la pau veritable per fer un salt cap endavant que la distanciés de la gran rival mediterrània, la de sempre: Barcelona.

El cotxe oficial s'atansa al palau de la Moncloa, a tocar del Club de Campo i de la carretera de Castilla. L'alcalde somriu quan passa pel costat de les antigues instal·lacions de la playa de Madrid. «Pobres!», pensa. El mateix que pensa el president espanyol Rodríguez Zapatero quan el veu sortir del cotxe oficial, de les escales del palau de la Moncloa estant.